

„Korunk egyik
legfontosabb
könyve.”

– A.S. KING

FORGIVE ME,
LEONARD PEACOCK

Bocsáss meg, Leonard Peacock!

fine
selection

MATTHEW QUICK

A NAPOS OLDAL CÍMŰ NEMZETKÖZI KÖNYVSIKER SZERZŐJE

MATTHEW QUICK

FORGIVE ME,

LEONARD PEACOCK

Bocsáss meg, Leonard Peacock!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*A
múlt,
a jelen
és a jövő
világítótorony-öreibek*

„Ahogy öregsünk, egyre nehezebb hősöket találunk,
ugyanakkor egyre fontosabb, hogy találjunk!”

Ernest Hemingway

Vedd, kérlek, a torkomról ujjaid;
Mert bárha nem vagyok tüzes, szilaj,
Veszélyes is van bennem valami:
Kerüld, tanácslom. Vedd innen kezed.

Shakespeare: Hamlet (részlet)

EGY

A P-38-AS NÁCI LŐFEGYVER egész viccesen hat a zabkásás tál mellett a reggelizőasztalon. Mintha valami furcsa, anakronisztikus gőzpunk evőeszköz lenne. Ha azonban figyelmesen megnézzük a markolat feletti részt, láthatjuk a rábélyegzett apró horogkeresztet, amelynek tetején a birodalmi sas terpeszkedik – pokolian igazi.

Az iPhone-ommal lövök egy képet az asztalról, miközben azon jár az agyam, hogy ez egyszerre lehet majd bizonyíték és modern műalkotás. Amikor a kijelzőn visszanézem, röhögök, mint állat, mert a modern művészet iszonyatos nagy kamu.

Hiszen a zabkásás tál és a mellette kanálként elhelyezett P-38-as csendélete lefényképezve simán elmegy modern műalkotásnak, nem?

Kamu!

De azért vicces.

Láttam ennél gázabb dolgokat is igazi múzeumban, pöle egy tők fehér vásznat, amelyre mindössze egyetlen hajszálvékony piros csíkot pingáltak. Egyszer bedobtam Herr¹ Silvermannél, hogy ezt a piros

---

¹ Herr Silverman a holokauszttanárom, aki elsősorban némettanár a gimnáziumomban, ezért hívjuk Silverman tanár úr helyett németesen Herr Silvermannak.

csíkos képet én is simán meg tudtam volna festeni, amire szuperhá-
tározottan annyit felelt: „De nem festetted.” El kell ismernem, hogy
frappáns és művészileg is korrekt választ adott, ami ráadásul tökre igaz
volt. Rögtön be is fogtam a pofám.

Aztán tessék, most mégiscsak készítek modern műalkotást, mie-
lőtt meghalok.

Talán kiakasztják majd az iPhone-omat – kijelzőjén a zabkásás náci
pisztollyal – a Philadelphiai Szépművészeti Múzeumban. Az lehetne
a címe, hogy *Egy tini gyilkos reggelije*, vagy valami ehhez hasonlóan
nevetséges és sokkoló. Lefogadom, hogy a művészvilág és a sajtó odáig
lesz tőle, és a modern műalkotásomat egy csapásra híressé teszik.
Főleg, hogy tényleg kinyírom Asher Bealt, és végzek magammal is.²

Egy műalkotás felértékelődik, ha az alkotóművész kapcsolatba
hozható valamilyen elbaszottul beteg dologgal, mint pölö saját fülé-
nek lenyisszantása, lásd Van Gogh; kiskorú unokatestvérének nőül
vétele, lásd Poe; egy híresség lemészároltatása, lásd Charlie Manson;
öngyilkosság után hamvainak kilövetése egy bazi nagy ágyúból,
lásd Hunter S. Thompson; anyja általi kislánynak öltöztetés, lásd

---

² A Livestrong.com weboldalon olvastam, hogy „minden 100. percben egy újabb
tinédzser lesz öngyilkos”. Ezt azonban nem vagyok hajlandó elhinni, mert akkor
miért nem hallunk ezekről a hírekben, vagy valahol. Minden eset titokban törté-
nik, vagy külföldön? Az öngyilkosság nem lehet ilyen gyakori, nem? És ha az is...
én akkor is úgy gondolom, hogy az én tervem bátor és eredeti. Ha! Íme, még egy
kis bizonyíték arra, hogy mennyire nem vagyok egyedí. A Wikipedia – bevallottan
nem a legmegbízhatóbb és jelen esetben már elavult forrás – szerint „Az Egyesült
Államokban továbbra is a lőfegyver a leggyakrabban öngyilkosságra használt eszköz,
amely 2003-ban az öngyilkosságok 53,7%-áért volt felelős”. Szintén a Wikipedián
találtam: „Évente több mint egymillió ember követ el öngyilkosságot.” Tehát a
Wikipedia szerint az öngyilkosság egymillió elbaszott ember gondját oldja meg,
mialatt a bolygónk megkerüli a napot. Vajon Charles Darwin mit mondana erről
a mókás kis adatról? Természetes kiválasztódás? A természet így védi meg az erő-
sebbet és a fontosabbat? Az elmém a természetet ügynöke? Büszke lesz rám vajon
Darwin bácsi?

Hemingway; nyers húsból készült ruhák viselete, lásd Lady Gaga, vagy az ellene elkövetett kimondhatatlan szörnyűségek után osztálytársának kinyírása, majd saját koponyájába golyó küldése, lásd én – mert ez jön ma.

A gyilkosság-öngyilkosság kombóm az *Egy tini gyilkos reggelije*³ című fényképemet tutira felbecsülhetetlen értékű műremekké avanzsálja, mert az emberek azt akarják, hogy a művészek semmiben se hasonlítanak rájuk. Ha valaki unalmas, kedves és normális – mint amilyen én is voltam eddig –, az biztosan megbukik a gimnáziumban rajzból, és csak középsterű művész lehet belőle.

Értéktelen a tömegek számára.

Felejtető.

Ezt mindenki tudja.

Mindenki.

A lényeg tehát, hogy valami olyat kell véghezvinni, ami egyszer és mindenkorra beleég a sűrke átlagemberek agyába.

Valami olyat, ami számít.

---

³ Az *Egy tini gyilkos reggelije* morbid szóvicc, mert olyan gyilkos vagyok, aki tinédzser és – mivel a kinyírásra kiszemelt célpontom is tinédzser – egyben tinédzserek gyilkosa is!

KETTŐ

A SZÜLETÉSNAPI AJÁNDÉKOKAT CSOMAGOLOM a rózsaszínű csomagolópapírba, amit a szekrényben találtam. Eredetileg nem terveztem becsomagolni az ajándékokat, de most úgy érzem, hogy talán érdemes lenne ezt a napot komolyabbá, ünnepélyesebbé tenni.

Nem tud érdekelni, ha melegnek néznek, mert most már lefosom, ki mit gondol rólam, szóval, hidegen hagy, hogy a papír rózsaszínű, bár jobban örültem volna, ha találok másmilyet. Mondjuk, feketét, az jobban illene az alkalomhoz.

Az ajándékok csomagolása közben olyan jóleső érzés fog el, mint amit kiskoromban karácsony reggelén éreztem mindig.

Fura, de úgy érzem, helyesen cselekszem.

Megbizonyosodom róla, hogy a megtöltött P-38-as nincs kibiztosítva, majd beteszem egy régi cédrus szivardobozba, amit azért tartottam meg, mert a faterra emlékeztet, aki rajongott az illegális kubai szivarokért. Kibélelem a dobozt pár rossz zoknival, nehogy a „stukker” a rázkódástól elsüljön, és a seggembe küldjön egy golyót. Aztán ezt is rózsaszínbe csomagolom, hogy a pisztolyt feltűnés nélkül tudjam magamnál tartani a suliban. Még ha – ki tudja milyen

okból – ma az igazgató véletlenül át is vizsgálhatja az iskolatáskákat, mondhatom, hogy ajándék van benne egy barátomnak. A rózsaszín csomagolópapír elaltatja a gyanakvásukat, álcázza a veszélyt, és csak egy konkrét seggfej bontat ki egy valaki másnak szánt, szépen becsomagolt ajándékot.

Még soha senki nem vizsgálta át a táskámat a suliban, de nem akarok semmit sem a véletlenre bízni.

Talán a P-38-as nekem lesz ajándék, amikor kicsomagolom, és kinyírom vele Asher Bealt.

Sanszos, hogy ez lesz ma az egyetlen ajándékom.

A P-38-ason kívül még négy szuvenírral készültem, minden barátomnak egyvel.

Szeretnék tőlük rendesen elbúcsúzni. Mindegyiküknek szeretnék valami olyat adni, ami rám emlékezteti őket. Amiről tudják majd, hogy nekem ők nagyon fontosak voltak, és hogy sajnálom, hogy nem lehettem több a számukra, mint ami voltam – mert nem tudtam már itt maradni –, és hogy ami ma történni fog, arról nem ők tehetnek.

Nem szeretném, hogy amit tenni fogok, az később nyomassza vagy depresszióssá tegye őket.

HÁROM

A HOLOKAUSZTTANÁROM, Herr Silverman sosem tűri fel az ingét, ellentétben a gimi többi férfi tanárával, akik reggelente úgy érkeznek, hogy a frissen vasalt ingük könyékig fel van tűrve. Herr Silverman a tanári kar pólóingét sem hordja péntekenként. Még a melegebb hónapokban sem jár fedetlen karral, és már elég régóta foglalkoztat, hogy vajon miért nem.

Folyton ezen kattog az agyam. Asszem, ez életem legnagyobb rejtélye.

Talán borzasztóan szőrös a karja, ez tűnik a legvalószínűbbnek. Vagy börtönben szerzett tetkói vannak. Vagy anyajegye. Vagy égési sérülések csúfítják. Vagy valaki leöntötte savval a gimiben kémiaórán. Vagy régebben heroinfüggő volt, ezért a csuklója telis-tele van túnyomokkal. Talán keringési zavarai vannak, és ezért folyton fázik.

De gyanítom, hogy az igazság ennél sokkal komolyabb. Talán egyszer megpróbálta megölni magát, és vágási hegek éktelenkednek a csuklóján.

Talán.

Mondjuk, nehezen tudom elképzelni, hogy Herr Silverman valaha is meg akarta volna ölni magát, mert most annyira egyben van. Ő konkrétan a legmenőbb felnőtt, akit ismerek.

Azért néha mégis abban reménykedem, hogy volt olyan pillanat az életében, amikor annyira üresnek, reményvesztettnek és szerencsétlennak érezte magát, hogy felvágta az ereit, mert ha érezte magát annyira pokolian, mégis életben maradt, és ilyen fantasztikus felnőtt lett belőle, akkor talán számomra is van remény.⁴

Ha van egy kis szabadidőm, folyton azon agyalok, hogy Herr Silvermannek vajon milyen takargatnivalója van. Próbálok a végére járni a rejtélynek, és képzeletemben különféle variációk elevenednek meg arra a témára, hogy mi történhetett vele a múltban, ami az öngyilkossági kísérlethez vezetett.

---

⁴ Meggugliztam, hogy mennyi idő múlva áll be a halál, miután az ember felvágja az ereit. Egész sokan teszik fel ezt a kérdést a neten, és a legtöbben azzal indokolják, hogy a gimnáziumi egészségnevelés-óra rá készítik a kiselőadást. A legtöbb válaszoló csak hazugsággal vádolja a kérdezőt, és arra biztatja, hogy forduljon pszichológushoz. De vannak konkrét válaszok is. Olyanoktól, akik azt állítják, orvosok, és olyanoktól, akik már vágta fel az ereiket pengével, de túléltek. Mind azt mondják, hogy ez egy nagyon fájdalmas válfa a halálnak (vagy életben maradásnak) – hogy nem békés módja a távozásnak –, egyáltalán nem az a veszel-egy-forró-fürdőt-és-elalszol történet, amilyenek a hollywoodi filmek beállítják. A vér megalvadhat, aminek hatására életben maradhatsz, de közben pokoli fájdalmakat szenvedsz el. De aztán találtam arra vonatkozó bejegyzéseket is, hogyan vágjuk fel az ereinket „megfelelően”, azaz úgy, hogy biztosan kinyíffanjunk, és ez nagyon elszomorított, mert az emberek frankón ilyen dolgokat tesznek fel, és bár én magam is szerettem volna tudni a választ, hogy mérlegelhessem a lehetőségeimet, ennek az információnak talán mégsem lenne szabad fent lennie a neten. Most itt nem részletezném az érfelvágás megfelelő módját és annak lépéseit, mert nem szeretném, ha még több vér tapadna a kezemhez. De most komolyan, miért teszi ki valaki a netre az öngyilkosság helyes módját? Az a céljuk, hogy a fura és szomorú emberek, mint pölö én, örökre eltűnjenek a színről? Azt gondolják, hogy vannak olyanok, akik számára tényleg az a legjobb megoldás, ha végeznek magukkal? De honnan lehet megállapítani, hogy te vajon azok közé tartozol-e, akiknek tényleg a megfelelő módon kellene felvágnia az ereit? Erre is van válasz? Ezt is meggugliztam, de semmi értelmesre nem bukkantam. Csak különféle módozatokra a küldetés teljesítéséhez. Önigazolásra nem.

Van, amikor az a sztori, hogy a szülei éhezették és ruhafogással verték. Máskor meg az, hogy az osztálytársai leteperték a földre, és véresre rugdosták, aztán meg sorra a fejére hugyoztak. Néha reménytelenül volt szerelmes, és minden áldott éjjel a szekrényébe zárkózva, párnát a mellkasához szorítva sírt magányosan. Aztán meg egy szadista pszichopata rabolta el, aki éjszakánként úgy kínozza, ahogy Guantánamóban a terroristákat szokás, napközben pedig étlen-szomjan a *Mechanikus narancs*ból ismert terembe zárta stroboszkóppal, Beethoven-szimfóniákkal és a filmvászonra vetített borzalmas képekkel.

Szerintem senki másnak nem tűnt fel, hogy Herr Silverman sosem túri fel az ingét, de ha fel is tűnt, erről soha egy szót sem szólt az osztályban. Folyosói pletykában sem szerepelt.

Azon gyalok, hogy tényleg csak nekem tűnt ez fel, és ha igen, akkor mit mond ez rólam.

Hogy akkor én fura vagyok?

(Vagy még furább?)

Vagy csak jó megfigyelő?

Hányszor meg hányszor gondoltam arra, hogy megkérdem Herr Silvermant, miért nem túri fel az ingét, de valahogy sosem sikerült.⁵ Van, hogy arra próbál rávenni, hogy írjak; máskor azt mondja, „tehetőség” vagyok, és a mosolyán látom, hogy így is gondolja, és már ott van a nyelvemen a kérdés az ingbe rejtett alkarjáról, de végül mindig inamba száll a bátorságom. Ez különös, sőt, egyenesen nevetséges, ha arra gondolok, mennyire furdal a kíváncsiság, és hogy a válasz megnyit segíthetne rajtam.

---

⁵ Néha, amikor bennmaradok a teremben óra után, hogy beszélgessek Herr Silvermannel az életről – miközben ő megpróbálja pozitív fényben feltüntetni az éppen aktuálisan felhozott nyomasztó témát –, azt játszom, hogy röntgenszemem van, és az ingbe bújtatott alkarjára bámulok, megpróbálva véget vetni a rejtélynek, de sosem sikerül, mert sajnos igazából nincs röntgenszemem.

Mintha a válasza valamilyen szent vagy sorsfordító dolog lenne, amelyet későbbre tartogatok, mintha valami emocionális antibiotikum vagy depresszióból kihúzó mentőcsónak lenne.

Néha konkrétan ezt gondolom.

De miért?

Mert az agyam el van cseszve.

Vagy talán csak attól rettegek, hogy kiderül, tévedtem és ez az egész csak a fejemben létezik, mert igazából nincs is semmi az alkarján, egyszerűen csak így szereti viselni az inget. Szerinte így divatos. Jobban hasonlít Lindára⁶, mint én. Ennyi.

Aggódok, hogy Herr Silverman kinevet, ha rákérdezek a fel nem tűrt ingre.

Hogy hülyének fog nézni, amiért ennyi időn át agyaltam ezen – és reménykedtem.

Hogy le fog örülni.

Hogy azt fogja gondolni, perverz vagyok, amiért ennyit fantáziáltam erről.

Hogy elszörnyedve és undorodva néz rám, én meg azt érzem majd, hogy benne és bennem nincs és nem is lehet semmi közös – ráadásul téveszmém vannak.

És ez elemésztene, asszem.

Végleg elvinné a kedvem mindentől.

De komolyan.

---

⁶ Linda az anyám. Azért hívom Lindának, mert ez bosszantja. Azt mondja, hogy ezzel „anyátlanítom”. De szerintem saját magát „anyátlanította”, amikor Manhattanben bérelt lakást, engem pedig teljesen magamra hagyott Dél-Jersey-ben. Hét közben szinte mindig, és egyre többször a hétvégeken is egyedül vagyok. Azt állítja, hogy a divattervezői karrierje miatt kell New Yorkban lennie, de szerintem valójában csak azért, hogy kúr hasson a francia fiúkjával, Jean-Luckel, és hogy kurvára ne kelljen az elbaszott fiacskájával lennie. Közvetlenül azután iktatta ki magát az életemből, hogy a rossz dolgok megtörténtek Asherrel és velem. Talán ettől besokallt. Nem tudom.

Szóval, igazából azért nem kérdezek rá, mert végtelenül gyáva vagyok.

Egyedül ülök a reggelizőasztalnál, és azon agyalok, hogy Lindának vajon eszébe jut-e, miről nevezetes a mai nap, miközben legbelül pontosan tudom, hogy úgysem fog felköszönteni. Aztán inkább arra terelem a gondolataimat, hogy a P-38-asom eredeti tulajdonosa, a második világháborús náci tiszt vajon álmodta-e, hogy kézfegyvere hetvenegynéhány évvel később az Atlanti-óceán túlsó partjára, azon belül is New Jersey-be kerül, része lesz egy modern műalkotásnak, miközben csőre töltve várja, hogy kinyírja egy gimnázium azon egyedét, aki legjobban hasonlít egy modern kori nácirra.

Vajon a P-38-as eredeti német tulajdonosának mi volt a neve?

És vajon egyike volt a jó németeknek, akikről Herr Silverman mesélt nekünk? Akik nem gyűlölték sem a zsidókat, sem a melegeket, sem a feketéket, sőt, igazából senkit sem, csak pechjükre pont Németországban kellett megszületniük egy durván elbaszott korban.

És vajon hasonlított rám?

NÉGY

KÖNNYEN FELISMERHETŐ VAGYOK nagyon hosszú, piszkosszőke hajamról, ami belelóg a szemembe és a vállam alá ér. Évek óta növesztem, egészen pontosan azóta, hogy a kormány rászállt a fateromra, aki ezért lelépett az országból.⁷

---

⁷ Nem fogjátok elhinni, de a faterom a kilencvenes évek elején kisebb rocksztár volt. Jack Walker művésznéven tűnt fel, amelyet két kedvenc itala ihletett: a Jack Daniel's és a Johnnie Walker. Szellemes! Hallottatok róla? Nem? Megdöbbenő! De talán emlékeztek a bandájára, a Tether Me Slowlyra, amelyet a *Rolling Stone* magazin egyszer régen úgy jellemzett, hogy „a keleti part válasza a grunge-ra”. Az egyetlen nagy slágeréhez biztosan volt szerencsétek, mert a *Víz alatti Vatikán*t kegyetlenül sokszor nyomják a klasszikus rock rádiókban. Többek között olyan bandák turnéján volt előzenekar, mint a Jesus Lizard, a Pearl Jam vagy a Nirvana. FASZA szerződést írt alá egy lemezkiadóval; kreatív válságba került; alkoholista lett; elvette anyámat; készített egy fosadék második lemezt; rászokott a drogra (vagy azt is mondhatnám, egy második drogra, mert egészségnevelés-órán azt tanultuk, hogy az alkohol is drog); túl beszari volt, hogy túlalagolja magát vagy végezzen magával, mint egy normális rocksztár; nemzett egy gyereket (engem); visszavonult a zenéléstől; abból élt, amit végeredményben egyetlen sikeresre sikeredett dalából és rockereklyék (köztük az összetört és dedikált Kurt Cobain-gitár, ami az ágyam felett lógott) eBayen való eladásából összekapart; szárnalmas, letűnt one-hit-wonder lett belőle, aki gitárt többé a kezébe sem vett; felismerhetetlenségig elhízott és az arca borvirágossá vált; Lindát azzal gyanúsította, hogy megcsalja; napokra eltűnt; éjjelente suttyomban Atlantic Cityben kaszinózott;

A hosszú fürtjeim totál kiakasztják Lindát, főleg, hogy kortárs divattal foglalkozik. Azt mondja, úgy nézek ki, mint egy „drogos grunge rocker”⁸, és amikor még itt lakott és érdekelt, hogy mi van velem, konkrétan drogtesztet csináltatott velem – pohárba kellett pisálnom –, amin persze átmentem.⁹

Lindának nem vettem búcsúajándékot, és emiatt most lett egy kis bűntudatom, ezért levágom az összes hajam a konyhában az ollóval, azzal, amivel általában ételt aprítunk. Karok és kezek és ezüst élek vad orgiájában szinte teljesen kopaszra nyírom magam. Aztán hatalmas hajlabdává gyúrom össze a levágott tincseket, majd az egészet becsomagolom rózsaszín papírba. Egész idő alatt nevetek.

A rózsaszín papírból kivágok egy kis négyzetet, aminek a hátára írok.

---

felhagyott az adófizetéssel; az éjszaka közepén felverte álmából a tizenöt éves fiát, hogy neki ajándékozza apja második világháborús szuveníráját, és küsse a mustárgáz- és rózsailatú Kurt Vonnegut-leheletével; azt mondta, legyek jó ember; azt mondta, vigyázzak Lindára; a rossznyelvek szerint egy kibaszott banánszállító teherhajón menekült valami venezuelai dzsungelbe az adóhatóságok elől; és azóta hírét se hallottam. Minden alkalommal, ha meghallom a *Víz alatti Vatikánt*, legszívesebben törnék és zúznék, és nem csak azért, mert a dal jogdíja a legutolsó centig az államkincstárát gazdagítja és nem engem. Linda azon nagyon felbaszta az agyát, hogy mennyi pénzt kell befizetnie a férje helyett a hatóságoknak, hogy milyen gusztustalanságokat csináltak az ügyvédek, és hogy le kellett mondania a nagy házról meg a kocsikról, de amúgy kurvára nem bánta a különválást. Aztán a szülei meghaltak, akik elég lóvét hagytak rá, hogy beindíthassa a New York-i divattervezőcégét, és engem közben itt felejtheszen Jersey-ben. Apám – akinek az igazi neve Ralph Peacock – házassági szerződést íratott alá Lindával, ebben biztos vagyok, mert másként senki sem viselte volna el ennyi ideig egy letűnt rocksztár faszágait. Az egészben az a slusszpoén, hogy végül Linda mégsem nyert szart se az ügyön. Apám egy nagy gennyzsák volt. Pedig Linda után, bár anyának egyes alá, még mindig megfordulnak a férfiak. Gyönyörű, ahogy egy harmincas éveiben járó exmodelltől az el is várható.

⁸ Avagy a fater 1991 környékén.

⁹ Az alma messze esett a fájától.

Kedves Delila!

Hát tessék.

Teljesült a kívánságod.

Gratulálok!

Szeretettel: Sámson

Félbehajtom a cetlit, és rácelluxozom az ajándékra, ami nem kicsit tűnik furának, mintha levegőt csomagoltam volna papírba. Aztán bepakolom az egészet a hűtőbe, mert ez totál fergeteges ötletnek tűnik. Linda majd benyúl egy üveg behűtött rizlingért, hogy azzal nyugtatózza az idegeit, miután megtudja, hogy fia megszabadította a világot Asher Bealtól és Leonard Peacocktól is. És akkor megtalálja a rózsaszín pakkot.

Az üzenet elolvasása után agyal egy sort a *Sámson és Delila*-utalás, mert a fater sikertelen második lemezének is ez volt a címe, de csak akkor esik le majd neki, mi a slusszpoén, amikor kibontja az ajit.

Lelki szemeim előtt megjelenik, ahogy kezével a szívéen, a műköny-nyeivel küszködve eljártssa a nagy dráma áldozatát.

Jean-Luc tíz – profin manikűrözött francia – körömmel kapaszkodhat majd. Neki jó időre nuku a szex, vagy talán pont ellenkezőleg. Talán jótékony hatással lesz a lamúr, ha én már nem zavarok be a képbe, és nem kötöm Lindát érzelmileg a valóság és az anyai feladatok gúzsába.

Talán, ha már nem leszek, majd ellebeg szépen Franciaországba, mint egy szép új születési léggömb.

Lehet, hogy egy egész ruhaméretnyit lead majd, mert, ha már nem rontom itt a levegőt, a „kényszeres evése” is elmúlik.

Talán többé be sem teszi a lábát a házunkba.

Talán Jean-Luckel tényleg elköltözik a divat fővárosába, a fények városába, *ju-hu-hú!*, és boldogan dugnak, mint a nyulak, míg meg nem halnak.

És Linda mindent elad, és csak az új tulajdonosok bukkannak majd rá a hajamra a hűtőben, és néznek, hogy *Ez meg mi a...*

A hajam a szemétben végzi, és annyi.

Eltüntetve.

Elfelejtve.

Nyugodj békében, haj!

Vagy talán elajándékozzák egy olyan parókakészítő műhelynek, ahol a daganatos gyerekeknek csinálnak műhaját. És akkor a hajam második esélyt kap az életre egy ártatlan kemós kislány kopasz fején.

Ennek örülnék.

De tényleg.

A hajam megérdemelné.

Szóval, nagyon drukkolok, hogy a „segítsük a daganatos gyerekeket”-verzió valósuljon meg, amelyben Linda Franciaországba költözik, anélkül, hogy előtte hazajönne, vagy talán az is elképzelhető, hogy Linda ajánlja fel a hajam jótékony célra.

Minden lehetséges, asszem.

Belebámulok a mosogató feletti tükörbe.¹⁰ A visszabámuló hajatlan fickó totál idegennek tűnik. Mintha egy másik ember lenne, akinek foltokban van haj a fejbőrén.

Véznábbnak tűnik nálam.

Látom a kiálló arccsontját, amelyet eddig a szőke hajfüggöny eltakarta.

Mióta rejtőzködik ez a fickó a hajam alatt?

---

¹⁰ Linda számára a tükör fontosabb, mint az oxigén, ezért a házban konkrétan minden szobában vannak tükrök.

Nem kedvelem.

– Ma még végzek veled – mondom a tükörből bámuló fickónak, de ő csak mosolyog, mintha már alig várná.

– Számíthatok rád? – hallom, ahogy valaki ezt mondja, amitől kissé beparázom, mert a szám nem mozgott.

Úgy értem... nem én kérdeztem, hogy „Számíthatok rád?”

Mintha a hang a tükörből jött volna.

Gyorsan abba hagyom a tükörbe bámulást. És biztos, ami biztos egy teásbögrével összetöröm a tükröt, mert nem akarom, hogy a tükörképem újra megszólaljon.

Szilánkok záporoznak a mosogatóba, és aztán egymillió pici én bámul felfelé, mint sok apró manócska.

ÖT

MÁR KÉSÉSBEN VAGYOK A SULIBÓL, de még be kell ugranom a szomszédunkhoz, Walthoz¹¹, hogy átadjam az ajándékát.

---

¹¹ Walttal egy hóvihár hozott össze, közvetlenül azután, hogy beköltöztünk az új házba. Jól emlékszem, hogy még nagyban esett a hó, de Linda már kiküldött, hogy tisztítsam meg az autóbekaját, mert neki pont akkorra kellett találkozót szerveznie egy másik kamu divattervezővel, vagy valami bulimiás modellel, vagy ki tudja, kivel. Gyanítom, hogy úgy próbált „kigyógyítani” az Asher és a köztem történt dolgokból, hogy férfias feladatokat bízott rám, pedig még csak elhinni sem volt hajlandó, amikor megpróbáltam elmondani neki, mi történt, mert önző és velem nem törődő ribanc volt már akkor is. Aznap lehetetlen feladatnak tűnt a hólapátolás, mert ahogy egy sávval elkészültem, a friss hó már újra belepte az addig eltakarított részt. Konkrétan órákig dolgoztam és hulla fáradt voltam, mire Linda azt mondta, „Már jó”. Éppen készültem bemenni a házba, amikor megkért, hogy nézzem meg, minden rendben van-e a szomszédunkkal.

– Nagyon öreg már. Kérdezd meg, nem kell-e az ő felhajtóját is letakarítani, és nincs-e szüksége még valamire – mondta Linda, ami elég furcsán hangzott tőle, mert általában saját magán kívül konkrétan semmi sem érdekli. De ahogy már mondtam, szerintem csak „kigyógyítani” akart, anélkül, hogy megbeszéltük volna, mi is történt. Nem mozdultam.

– Leo, menj már! Legyél jó szomszéd! Szeretnénk jó benyomást kelteni. Főleg a történetek után – folytatta Linda. Így hát megvettem pár métert a havon, miközben Linda kiállt az autóval. Azt terveztem, hogy azonnal berobogok az új házunkba, ahogy látótávolságon kívülre kerül, de a sűrű hóesésben lassan araszolt és végig rajtam tartotta a szemét. Persze ahogy megnyomtam a csengőt, rögtön el is hajtott. Senki sem nyitott ajtót, így azt hittem, piszok nagy mázlim van, de aztán kiabálást és mintha puskalövéseket hallottam volna. Ez azonnal kizökkentett a csöndes téli jelenetből, amelyben szereztem, és a szívem még az addiginál is gyorsabban kezdett kalapálni. Vártam egy másodpercet, mert azt gondoltam, lehet, hogy csak képzelődöm, de aztán

Egyet kopogok, aztán be is engedem magam, mert Walt – a szürke csőből hajlított négylábú járókeretével, aminek koszos teniszlabdák vannak az alján, hogy ne karistolja meg a parkettát – csak igen lassan tudna ajtót nyitni. Nehezen megy neki a járás, főleg, hogy a tüdeje sem egészséges, ezért kaptam tőle kulcsot a házához, amit ezekkel a szavakkal adott át:

---

további lövéseket hallottam, úgyhogy előkaptam a telóm, és kihívtam a rendőrséget. Néhány percre rá három szirénázó rendőrautó érkezett a helyszínre. Hangosbeszélőn keresztül szóltak, hogy távolodjak el a háztól. Engedelmeskedtem. Az egyik zsaru a kezében pisztollyal odament az ajtóhoz, és hangosan dörömbölni kezdett. Nem nyitott ajtót senki, ezért átküzdötte magát a havon a ház hátoldalához. Benézett minden ablakon. Úgy egy percre rá a bejárati ajtó kinyílt, és egy járókeretre támaszkodó öregember jelent meg.

– Mi a nyavalya folyik itt? – kérdezte.

– Uram, bejelentést kaptunk, hogy fegyverlővéseket hallottak a házából. Jól van? – kérdezte a rendőr.

– Édes Istenem, csak egy Bogart-filmet néztem.

A zsaruk rám néztek – éreztem, hogy ki vannak rám bukva –, majd mind bementünk, hogy tisztázzuk a körülményeket. Amikor a rendőrök meggyőződtek róla, hogy ez az egész csak egy orbitális nagy félreértés, el is mentek.

– Egyáltalán mit kerestél az ajtómnál? – kérdezte az öreg.

– Az anyám azt akarta megtudni, hogy szeretné-e, ha ellapátolnám a havat az autóbehajtójáról. Így kezdődött az egész. Ne haragudjon, hogy kihívtam a rendőrséget. De a lövések valódinak tűntek.

Az öreg elmosolyodott, és büszkén mondta:

– Ez az új térhatású hangrendszerem. A legtöbb régi filmnek újrakeverik a hangját, nekem meg nem túl jó a hallásom, ezért feltekerem a kakaót. Te láttad már a jó öreg Humphrey Bogartot akcióban?

– Nem – feleltem.

– Édes Istenem, akkor nem is tudod, miről maradsz le – mondta elkerekedett szemekkel. – Tedd le a nappalimban azt a tanulatlan segged! Az első lecke *A Sierra Madre kincse* lesz.

Szóval, Linda így passzolt le a szomszéd bácsinak, amikor apafigurára volt szükségem... amikor először kezdett elbaszódni az agyam. Furának találtam, hogy Waltal moziznak a hóesésben, de a hólapátolást simán überelte, ezért követtem a nappaliba, köszönettel nem fogadtam el a cigarettát, amivel kínált, hallottam, ahogy Bogart azt mondja: „Hé, uram, adna egy kis pénzt, hogy honfitársa ehessen?”, és azzal el is merültem a fekete-fehér filmekben, amelyek aztán órákon, napokon és heteken át nyújtottak önfeledt szórakozást.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Gyere csak, amikor jólesik! A lényeg, hogy ez gyakran legyen.

Tizenkét éves kora óta bagózik, és én szoktam neki piros Pall Mallt beszerezni a netről, mert ott olcsóbb. Rögtön elsőre hihetetlen akcióra bukkantam – egy karton cigi mindössze tizenkilenc dollárért –, és azonnal hőssé váltam a szemében. Még számítógépe sincs, nemhogy internete. Így az olcsó cigi beszerzése, amit még házhoz is szállítanak, olyan volt számára, mintha valami csodát vittem volna véghez. Főleg, mert a sarki boltban egy kartonért ennél durván többet gomboltak eddig le róla. Azóta rendszeresen áthozom a laptopomat – a wi-fink elér a nappalijába –, és minden héten felkutatjuk a legjobb akciót. Mindig megpróbálja nekem adni a megspórolt pénz felét, de sosem fogadom el.¹²

Vicces, mert rendszeren el van eresztve¹³, közben meg mégis lesi az akciókat. Talán pont ezért van úgy tele lóvéval. Nem tudom.

Egy „segítő” jár hozzá, és viseli gondját szinte mindennap, de csak fél tíz után, így sulis előtt mindig kettesben vagyunk.

– Walt! – kiáltok be neki, amikor a kristálycsillár alá érek a füstös folyosóján a füstös nappalija felé tartva, ahol általában teli hamutartók és üres üvegek társaságában szunyókál. – Walt!

---

¹² Most tuti azt gondoljátok, mekkora suttyó vagyok, hogy egy tüdőbajos vén főszert segítek bagóhoz jutni. Szeretném leszögezni, hogy egyáltalán nem rajongok a dohányzásért, annak ellenére sem, hogy éppen öngyilkosságra készülök. Ironikus? De Walt számára nincs semmi, csak a régi filmek, a cigaretta, a whisky és én. A cigaretta tölti ki az élete 25%-át. Szóval, nem ítélem el azért, hogy dohányzik. Mert miért is akarná meghosszabbítani az életét? Még azelőtt kattant rá, hogy tudni lehetett, hogy káros, úgyhogy a függősége talán igazából nem is az ő hibája. Talán, ha nyolcvanegynéhány évvel ezelőtt születtem volna, én is rákattantam volna.

¹³ 178 centis képátlójú lapos tévé; perzsaszőnyeg; garázsban tárolt vadiúj Mercit, amit nem is használ soha; profi kertépítők által kialakított udvar; földbe süllyesztett öntözőrendszer; eredeti Norman Rockwell-festmény a falon – azt hiszem, nem szükséges tovább részleteznem.